

Arrest

nr. 46 038 van 8 juli 2010
In de zaak RvV 53 199 / II

digitaal

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEMPINAIRE
Koning Leopold I-straat 27
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 maart 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

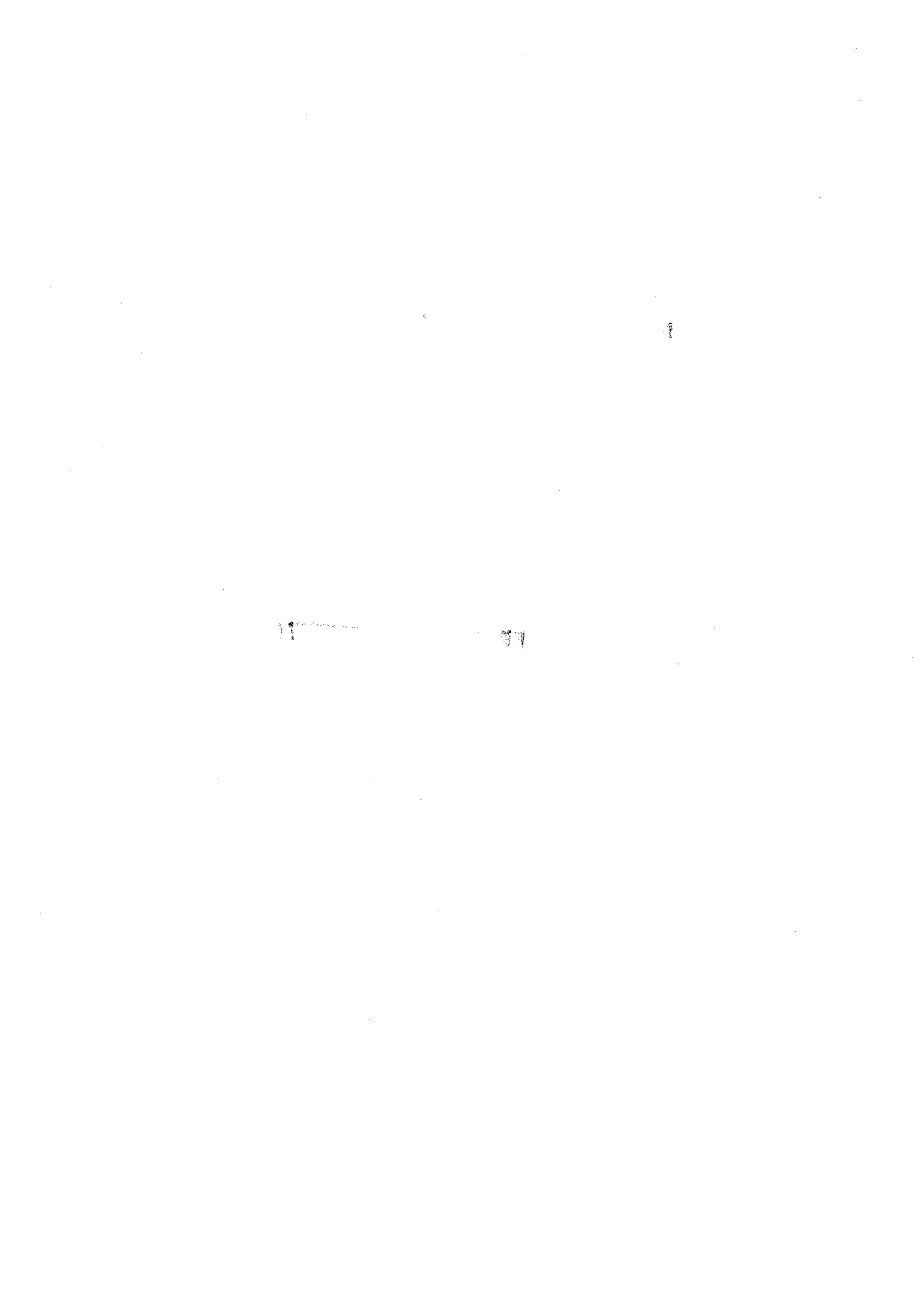
Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 21 november 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner, nadat ze dezelfde dag een verklaring van wettelijke samenwoning hadden afgelegd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 23 maart 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster betekend op 31 maart 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts bewijzen voor de duurzame relatie aan, aan de hand van verklaringen op eer door derden. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Verder brengt betrokkene geen enkel ander bewijs voor de duurzame en stabiele relatie aan.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar inleidend verzoekschrift vraagt verzoekster de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen roirecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster, rekening houdend met haar betoog, een schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het voorzichtigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikel 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het bestuur de verplichting oplegt om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren.

De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet correct zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de administratieve overheid om rekening te houden met alle elementen teneinde een beslissing te nemen.

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing niet correct is.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginsel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Teneinde het duurzaam en stabiel karakter van de relatie te bewijzen heeft verzoekster aan de bevoegde diensten 2 verklaringen overgemaakt. Het betreft meer bepaald de verklaring van mevrouw T.C. en van de heer G.V.

In casu heeft verweerster nagelaten om na te gaan in welke mate de door deze mensen afgelegde verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen.

Uit de bestreden beslissing blijkt zelfs niet dat verweerster de neergelegde verklaringen onderzocht zou hebben.

Verzoekster en haar partner hebben op 21 november 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand de samenwoning van de partijen gecontroleerd had.

Op dezelfde datum vroeg verzoekster een verblijfsmachtiging aan op basis van de afgelegde en aanvaarde verklaring van wettelijke samenwoning.

Verzoekster ontving het verzoek binnen een termijn van 3 maanden, het bewijs van de duurzame en stabiele relatie neer te leggen.

Binnen de voormelde termijn legde verzoekster twee verklaringen neer waaruit blijkt dat verzoekster en haar partner sedert 15.12.2008 samenwonen en dat hun relatie al meer dan twee jaar duurt.

Deze getuigenissen van verzoekster tonen aan dat verzoekster aan de voorwaarden voldoet om een verblijfsmachtiging als familielid van een EU burger te bekomen.

Verweerster stelt ten onrechte in de bestreden beslissing, zonder enig onderzoek, dat de betreffende verklaringen niet als afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie aanvaard kunnen worden, deze verklaringen zouden een gesolliciteerd karakter hebben en ze zouden niet op hun objectiviteit getoetst worden.

Verzoekster wenst hier in de eerste plaats te benadrukken dat het bijzonder moeilijk is, zonet onmogelijk, om de duurtijd en het karakter van een relatie te bewijzen indien deze niet met getuigenverklaringen zou mogen worden aangetoond.

Er dient verder opgemerkt worden dat de personen die de verklaringen hebben afgelegd melding hebben gemaakt van hun adresgegevens en één zelfs van haar nummer van de identiteitskaart. Hierdoor konden ze zeer zeker bereikt worden voor de verschaffing van bijkomende inlichtingen. Verweerster beschikte over voldoende informatie om voormelde personen te contacteren met de bedoeling om de geloofwaardigheid van hun verklaringen na te gaan.

Verweerster verklaart niet waarom voormelde verklaringen niet op hun objectiviteit zouden kunnen getoetst worden.

Door louter te beweren dat de verklaringen gesolliciteerd werden en dat deze niet op hun objectiviteit kunnen getoetst worden, stelt verweerster verzoekster niet in staat om de juiste reden van de weigering te kennen.

Door de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen niet te onderzoeken schendt verweerster tevens het voorzichtigheidsbeginsel.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Het staat dan ook vast dat de bestreden beslissing in strijd is met voorzichtigheidsbeginsel volgens hetwelk het bestuur bij het nemen van de beslissing met alle elementen rekening dient te houden.

In toepassing van het eerste middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. Verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota:

"(...) Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, TBP, 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, FJF, 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het eerste middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekster is kennelijk de mening toegedaan dat de door haar aangebrachte stukken onvoldoende werden beoordeeld en dat de personen die de verklaringen te haren gunste hebben opgesteld, hadden moeten worden gehoord.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat deze personen hadden moeten worden gehoord.

Verzoekster geeft in haar middel een accurate omschrijving van de inhoud van de hoorplicht.

Evenwel blijkt uit deze omschrijving reeds dat de vereiste van eerbiediging van de hoorplicht te dezen niet relevant is.

De betrokken bestreden beslissing is immers geen "maatregel" die door het bestuur is getroffen uit hoofde van "tekortkomingen" die aan verzoekster "ten laste" worden gelegd of uit hoofde van "feiten (die) tot de maatregel nopen".

Zij houdt integendeel slechts een beoordeling in van verzoeksters verblijfsstoestand en van diens aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (verblijf van meer dan drie maanden) te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992; T. OPDEBEEK, "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, cd. T. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, 491 pgs., pg. 235-278, nr. 326).

Verzoeksters beschouwingen missen dan ook juridische grondslag.

Verzoekster vergeet kennelijk dat het aan haar is om bewijzen aan te brengen van haar duurzame relatie, en dat het niet aan het bestuur is om zulke bewijzen te gaan 'zoeken'.

De door verzoekster aangebrachte stukken werden door de gemachtigde wel degelijk beoordeeld. Tevens wordt in de beslissing duidelijk gemotiveerd waarom deze stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts bewijzen voor de duurzame relatie aan, aan de hand van verklaringen op eer door derden. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Verder brengt betrokkene geen enkel ander bewijs voor de duurzame en stabiele relatie aan.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

Verzoekster is dan ook geenszins ernstig waar zij beweert niet in staat te zijn "om de juiste reden van de weigering te kennen". Deze blijkt afdoende uit de motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij wijst erop dat artikel 40 bis Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

" 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

10 de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt:

2 de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 2 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon:

Terwijl art. 3 van het KR van 7 mei 2008 het duurzame en stabiele karakter van de relatie als volgt definieert:

« Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond.

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten niet elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen,

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben. »

Het komt bijgevolg toe aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen.

In casu toont verzoekster evenwel niet op afdoende wijze aan dat zij:

- één jaar ononderbroken heeft samengeleefd voor de aanvraag;
- of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen;
- of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie diende te worden geweigerd.

De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan vereiste van het stabiele en duurzame karakter van de relatie met een Belgische onderdaan, en zo ook of de aangebrachte stukken kunnen volstaan, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze Vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het komt aan de verwerende partij toe om de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken. In casu kan er worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennissen van verzoekster niet te beschouwen als een voldoende bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Indien verzoekster daadwerkelijk een zo langdurige, duurzame en stabiele relatie heeft dan zij voorhoudt, kan het haar niet moeilijk vallen om daarvan meer stukken voor te brengen dan de bijzonder summiere stukken die zij thans heeft aangebracht.

Verzoekster dient zelf zorgvuldig en diligent te handelen en kan de gevolgen van haar eigen nalatigheid niet doorschuiven naar de verwerende partij.

De verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Waar de verzoekende partij met haar beschouwingen kennelijk beoogt Uw Raad ertoe te bewegen een feitelijke beoordeling te maken, kan zij daarin niet slagen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, binnen de haar toebedeelde bevoegdheid en met in acht name van de ter zake geldende rechtsregels, heeft beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van verzoeksters concrete situatie en van de stukken die zij heeft voorgelegd, dit conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het 'voorzichtigheidsbeginsel' waarvan verzoekster de schending aanvoert. Zoals hoger reeds toegelicht, blijkt op geen enkele wijze hoe het voorzichtigheidsbeginsel zou kunnen geschonden zijn ingevolge de bestreden beslissing.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is."

3.3. In haar repliekmemoire antwoordt verzoekster hierop als volgt:

"De bestreden beslissing vermeldt - als reden van de beslissing - enkel dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat niet wordt bewezen dat er effectief sprake is van een duurzame en stabiele relatie met de partner.

Verweerster verwijst hierbij naar het gegeven dat er slechts verklaringen op eer werden voorgelegd welke niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980, moet de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd worden.

In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen vermeld worden die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze dienen afdoende te zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvV 9 november 2007, nr. 3488, RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat deze beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 20 december 2007, nr. 5341).

De motiveringsplicht heeft betrekking op drie elementen, nl. de vaststelling van de feiten, het subsumeren van de feiten onder de toepasselijke rechtsregels, en tenslotte het komen tot een eindbeslissing op een motivering die afdoende is gelet op de overwegingen in feite en in rechte.

Het is dan ook duidelijk dat deze elementen in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht. Verweerster haalt aan dat de verplichting tot motivering niet kan zijn geschonden, aangezien in het beroep tot nietigverklaring blijkt wordt gegeven dat verzoeker kennis heeft van de motieven die in de aangevochten beslissing worden vermeld.

Verweerster verwijst hierbij naar het feit dat verzoekster immers blijkbaar bij machte is de inhoud van de aangevochten akte weer te geven. Verzoekster wenst daar tegenin te brengen dat het niet moeilijk is om de inhoud van een aangevochten akte weer te geven. Of dit evenwel betekent dat de beslissing afdoende gemotiveerd is, is nog maar de vraag.

Inderdaad zijn in de aangevochten beslissing een aantal gronden vermeld die moeten rechtvaardigen waarom de vestiging geweigerd werd aan verzoeker.

Die gronden zijn zowel in het beroep tot nietigverklaring als in de nota met opmerkingen van verweerster aangehaald, dus het zou weinig zin hebben om deze hier nogmaals te herememen. Verzoeker beweert dan ook geenszins dat er een complete afwezigheid van motivering van de aangevochten beslissing is.

De hoofdvraag inzake dit middel blijft echter of die motivering ook afdoende is. Inderdaad heeft Raad van State in haar arrest nr. 60.751 gesteld dat het finaal doel van de formele motivering is, degene ten opzichte van wie een beslissing is genomen een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat hij in staat is te oordelen of het zin heeft tegen die beslissing op te komen.

Om een "zodanig inzicht" te bekomen, is het echter niet alleen van belang de precieze redenen te kennen die aan de grondslag liggen van de aangevochten beslissing, maar ook te weten in hoeverre die redenen op een juiste feitelijke en juridische beoordeling zijn gebaseerd.

Immers, zoals de Raad van State in haar arrest nr. 102.085 heeft gesteld, is het in het kader van het al dan niet in staat zijn te oordelen of het zin heeft tegen een beslissing op te komen, van belang te weten of een overheid in redelijkheid tot die beslissing heeft kunnen komen. En daarom, aldus de Raad, is het voor het vervullen van de motiveringsplicht niet enkel belangrijk dat de redenen voor de beslissing worden vermeld, maar ook dat daaruit blijkt dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in feite en in rechte juist zijn.

In casu moge duidelijk zijn dat verweerster niet is uitgegaan van de correcte feiten: meer bepaald van het gegeven dat verzoekster reeds sedert november 2006 de heer V.B. kent, sedert juli 2007 met laatstgenoemde een relatie onderhoudt en sedert 15 december 2008 een feitelijk gezin vormt aan het adres te (...).

Dat dit bevestigd wordt door de neergelegde getuigenverklaringen, zodat onomstreden bewezen is dat er in casu sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, waarbij beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en de partner van verzoekster toont aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

Dat uit geen enkel stuk blijkt dat er door verweerster enig onderzoek werd uitgevoerd om te bepalen of verzoekster en haar partner voldoen aan voornoemde voorwaarden.

Zoals verweerster opmerkt beschikt zij in casu over een ruime beoordelingsbevoegdheid zodat zij wel degelijk ervoor dient te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de feitenvinding.

Zodoende mag duidelijk zijn dat verweerster een manifeste vergissing in de beoordeling heeft gepleegd en de motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster verwijst hierbij naar het arrest van Uw zetel van 28 april 2008 en 13 maart 2009 waarbij reeds werd geoordeeld dat in dergelijke zin de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Het begrip "afdoende" in de artikelen 2 en 32 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 impliceert dat de opgelegde verplichting in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvV 29 april 2008, nr. 10791 en RvV 13 maart 2009, nr. 24490).
Het middel is dan ook gegrond."

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" ervan dient te vermelden.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk bekritiseert in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en het voorzichtigheidsbeginsel, moet erop worden gewezen dat deze beginselen van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting opleggen haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411).

3.6. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

3.7. Artikel 40 bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

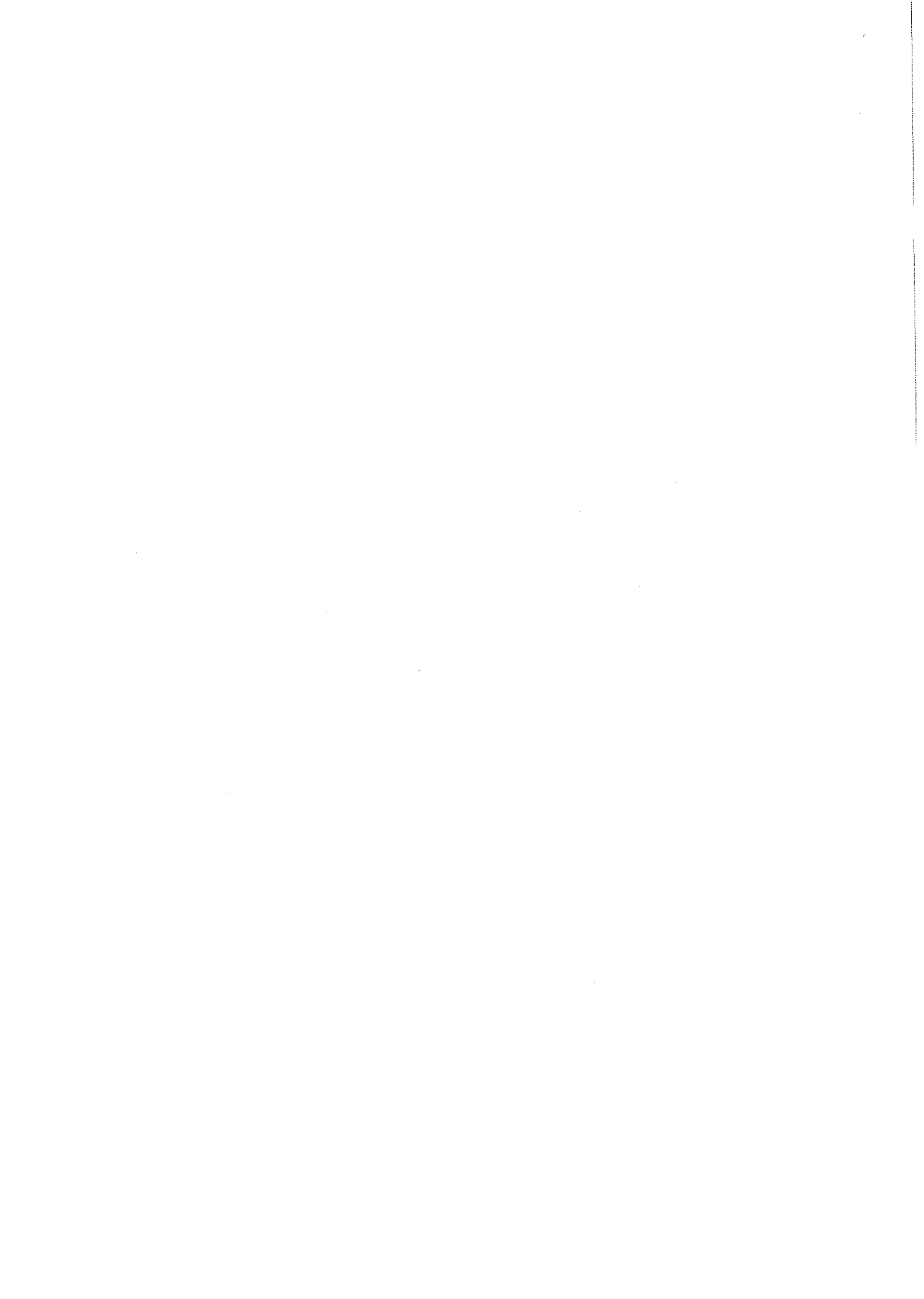
(...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon; (...)"

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben."

3.8. Bovenvernoemde wetsbepaling is via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat een niet-EU-vreemdeling die op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan een verblijfskaart wenst te verkrijgen, dient te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarde dat hij een naar behoren geattesteerde duurzame relatie dient aan te tonen die al minstens een jaar duurt en die een stabiel karakter heeft.

3.9. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag de hogervermelde wettigheids-toetsing uit te oefenen.

3.10. Blijkens het administratief dossier werden twee verklaringen op eer van verzoeksters bureaus neergelegd. De eerste neergelegde, ondertekende noch gedateerde verklaring van mevrouw T.C. poneert kort dat verzoekster en haar partner op 15 december 2008 zijn gaan samenwonen en handelt vervolgens uitsluitend over de goede relatie tussen mevrouw T.C. en verzoekster. De tweede neergelegde niet gedateerde verklaring van de heer G.V. poneert dat hij verzoekster drie en een half jaar kent

en haar partner twee jaar, dat ze geregeld samen uitgaan en bevat voornamelijk een steunbetuiging aan het paar. Gelet op de inhoud van deze verklaringen en gelet op het feit dat enkel deze verklaringen worden voorgelegd ten bewijze van de duurzame relatie van minstens een jaar, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, in casu oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer niet kunnen aanvaard worden als een bewijs van een duurzame relatie, aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben, want op aanvraag door de burens verstrekt, en aangezien in deze verklaringen geen concrete feiten worden vermeld die op hun waarachtigheid en objectiviteit kunnen worden getoetst, omstandigheid waar verzoekster niet kan voorhouden ervan onwetend te zijn.

3.11. Verzoeksters overtuiging dat de neergelegde verklaringen van derden aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsvergunning als familielid van een EU-burger te verkrijgen, en haar bloot betoog "dat het bijzonder moeilijk is, zomet onmogelijk, om de duurtijd en het karakter van een relatie te bewijzen indien deze niet met getuigenverklaringen zou mogen worden aangetoond." toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is. Waar verzoekster opmerkt "dat de personen die de verklaringen hebben afgelegd melding hebben gemaakt van hun adresgegevens en één zelfs van haar nummer van de identiteitskaart. Hierdoor konden ze zeer zeker bereikt worden voor de verschaffing van bijkomende inlichtingen. Verweester beschikte over voldoende informatie om voormelde personen te contacteren met de bedoeling om de geloofwaardigheid van hun verklaringen na te gaan." kan verweerder, gelet op het gestelde in punt 3.9., gevolgd worden wanneer hij betoogt dat "Verzoekster vergeet kennelijk dat het aan haar is om bewijzen aan te brengen van haar duurzame relatie, en dat het niet aan het bestuur is om zulke bewijzen te gaan 'zoeken'."

3.12. Verzoekster toont ten slotte niet aan op welke grond zij er van uit mocht gaan dat verklaringen van derden op eer als bewijsmiddel volstaan in deze.

Het eerste middel is ongegrond.

3.13. In een tweede middel werpt verzoekster een schending op van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 159 van de Grondwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Doordat verweester in de litigieuze beslissing stelt dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Terwijl de verblijfswet stelt dat een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten. Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Volgens het KB van 7 mei 2008 wordt het stabiel karakter van de relatie aangetoond in een van de volgende gevallen:

1. indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;
2. indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen
3. indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben Ingevolge het tussengekomen arrest nr. 22 227 van 29 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat vast dat het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 door de vereiste van "al twee jaar elkaar kennen" een voorwaarde toevoegt aan artikel 40 bis § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dan ook dat artikel 40 bis § 2 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet geschonden is en dat overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet de betwiste voorwaarde buiten toepassing moet worden gelaten.

Nu verzoekster klaar en duidelijk aannemelijk maakt dat zij overeenkomstig artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet een duurzame en stabiele relatie heeft — uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk zijn dat de door verzoekster aangehaalde 'verklaringen van derden' op kennelijk onredelijk wijze als niet afdoende werden beschouwd komt ook dit tweede middel als gegrond naar voor."

3.14. Verwerende partij stelt hier het volgende tegenover:

{...}

Uit het Koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 blijkt wat volgt:

HOOFDSTUK II. - Criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980, artikel 3:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee Jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

De verwerende partij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 september 2009, dat meer recent is dan het arrest dd. 29.01.2009 waar verzoekster naar verwijst:

"Artikel 40bis, § 2, 2°, van de Wet van 15 december 1980 voorziet een aantal cumulatieve voorwaarden waaraan dient voldaan te zijn teneinde als "een familielid van een burger van de Unie" beschouwd te kunnen worden.

Niet alleen dient aangetoond te worden dat een relatie al minstens één jaar duurt, er dient tevens bewezen te worden dat de relatie een stabiel karakter heeft. Wat deze tweede voorwaarde betreft, die afzonderlijk van de minimumdrempel van één jaar dient beschouwd te worden, moet worden opgemerkt dat de wetgever de bevoegdheid om de criteria te bepalen waaruit het stabiel karakter van een relatie blijkt gedelegeerd heeft aan de Koning.

Doordat in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 wordt omschreven hoe het stabiel karakter van een relatie kan worden aangetoond wordt derhalve geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt, conform de wil van de wetgever, bepaald hoe het bewijs van een stabiele relatie kan worden geleverd. Er dient bovendien op te worden gewezen dat uit de uiteenzetting van verzoekster geenszins blijkt dat de in het koninklijk besluit opgenomen criteria strijdig zouden zijn met de interpretatie die de wetgever wenste te geven aan het begrip "stabiele relatie". In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, waarbij het begrip "stabiele relatie" in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt immers geduïd dat bij het opstellen van deze criteria 'rekening zal worden gehouden met elementen zoals een gezamenlijk kind' en dat niet zal worden afgeweken van "de criteria die door de administratie worden gebruikt in het kader van de toepassing van de (... omzendbrief van 30 september 199" 'Parl. St. Kamer 2003-2006, nr. 24&001, 44, en verzoekster toont niet aan dat van deze richtlijnen werd afgeweken. Het begrip 'stabiele relatie' in het kader van artikel 40bis, § 2 20. van de Vreemdelingenwet dient op dezelfde wijze te worden geïnterpreteerd (Parl. St. Kamer 2006—2007, nr. 2845/001, 41).

Het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk een minimumdrempel bepaald heeft door te stellen dat enkel een relatie die "al minstens één jaar duurt" in aanmerking kan genomen worden, sluit niet uit dat in bepaalde gevallen het stabiele karakter van deze relatie maar kan blijken na het verstrijken van een termijn van twee jaar.

RVV arrest nr. 32 146 van 28 september 2009)

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar stelling, nu duidelijk blijkt dat de wet en het K.B. in samenhang dienen te worden gelezen en er geen voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet, maar er in het K.B. enkel in concreto bepaald wordt hoe het bewijs van een stabiele relatie kan worden geleverd.

Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoekster geen stukken heeft aangebracht dat zij een gezamenlijk kind heeft met haar partner of dat zij en haar partner niet gedurende één jaar onafgebroken hebben samengewoond voorafgaand aan de aanvraag, dan wel dat zij elkaar tenminste 2 jaar kennen.

In de bestreden beslissing werd eveneens duidelijk gesteld dat de door verzoekster overgemaakte stukken niet kunnen volstaan als bewijs van de duurzame en stabiele relatie.

Het komt aan de verwerende partij toe om de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken. In casu kan er worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennissen van verzoekster niet te beschouwen als een voldoende bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoeksters beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Het tweede middel mist juridische grondslag en kan niet worden aangenomen."

3.15. In haar repliekmemoorie antwoordt verzoekster hierop als volgt:

"Volgens artikel 40 bis § 2 van de Wet van 15 december 1980 worden als familielid van de burger van de Unie beschouwd

1. de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2. de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die ten minstens één jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

Volgens artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt het stabiel karakter van de relatie aangetoond in de volgende gevallen

1. indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, ononderbroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2, indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaande aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3. indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

vreemdelingenzaken de stabiele relatie van partners niet kan ontkennen om de enkele reden dat de partners mekaar minder dan twee jaar kennen en dat het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 op dit punt een voorwaarde toevoegt aan artikel 40 bis § 2 van de Wet van 15 december 1980 (dat enkel en alleen melding maakt van ten minste 1 jaar). Wat onwettig is (RvV 29 januari 2009, nr 22.227).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat indien een niet-Belgische vrouw zich bij een Belgische man voegt met wie zij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Belgische man aantoonde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn partner tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en hij tevens een verzekering heeft die de kosten van deze partner dekt.

In dit geval bleek tevens niet dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid enig onderzoek voerde om te bepalen of verzoekster en haar partner voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 § 2 van de Wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 zodat artikel 40 bis van de vreemdelingenwet (en de materiële motiveringsplicht) geschonden werd (RvV 13 maart 2009, nr. 24.490).

Dat uit hetgeen supra gesteld werd duidelijk moge zijn dat verzoekster wel degelijk klaar en duidelijk aannemelijk heeft gemaakt dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft.

Het gegeven dat dit niet op een zorgvuldige wijze werd ontmoet door verweerster doet hieraan geen afbreuk.

Het middel is dan ook gegrond."

3.16. De Raad herhaalt dat een niet-EU-vreemdeling die op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan een verblijfskaart wenst te verkrijgen, dient te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarde dat hij een naar behoren geattesteerde duurzame relatie dient aan te tonen die al minstens een jaar duurt en die een stabiel karakter heeft. Verzoekster betwist dit ook niet. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ze naast de door verzoekster gecontesteerde toepassing van de criteria van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het KB van 7 mei 2008) die betrekking hebben op het aantonen van het stabiel karakter van een relatie, tevens verwijst naar deze wettelijk gestelde voorwaarde inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verklaringen van derden op een niet aanvaard worden als het bewijs van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt.

3.17. Verzoekster toont niet aan dat de wettelijk gestelde voorwaarde inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, door de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze werd toegepast (cfr. supra). De vaststelling inzake het niet vervullen van voornoemde wettelijke voorwaarde

volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Gans verzoeksters betoog inzake het niet toepassen van de criteria vermeld in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008, dat betrekking heeft op het stabiele karakter van de relatie, is derhalve niet dienstig.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.18. In een derde middel werpt verzoekster een schending op van artikel 8 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Verzoekster betoogt als volgt:

"Doordat verweerster aan verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden weigert Terwijl artikel 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard

Toelichting

In vaststaande rechtspraak (cfr zaak Eishloz / Duitsland dd. 13.07.200) heeft het Hof voor de Rechten van de Mens gesteld dat het gezinsleven niet beperkt is tot mensen die gehuwd zijn maar zich tevens kan uitstrekken tot andere gevallen waarin men samenwoont.

Ten overvloede herhaalt verzoekster dat er wel degelijk sprake is van een gezinscel tussen haar en haar partner.

Verzoekster verwijst hierbij naar het gegeven dat de feitelijke samenwoning op 21 november 2009 werd bestendigd door de verklaring van wettelijke samenwoning waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster en haar partner als "gezin dienen te worden beschouwd zodat artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Een eventuele inmenging moet steeds het evenwicht tussen de belangen van verzoekster in het kader van haar gezinsleven en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde eerbiedigen. In casu moge duidelijk zijn dat dit evenwicht niet wordt geëerbiedigd. Het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

3.19. Verwerende partij stelt in haar verweernota ten aanzien van verzoeksters derde middel het volgende:

"Artikel 8 EVRM is van openbare orde en heeft directe werking in het Intern Belgisch recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

De verwerende partij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande:

"Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 EVR dient erop te worden gewezen dat deze verdragsbepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan

elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezins- en familieleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gül v. Zwitserland 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Volume L Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754- 756.). Uit de bespreking hierboven blijkt dat artikel 40 bis, §2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet op een rechtmatige wijze werd toegepast. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou de verzoekende partij op grond hiervan een verblijfsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de in de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden daartoe te voldoen. Verzoekster toont ten slotte niet in concreto en in specie aan dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de toepassing van 8 EVRM en toont evenmin aan dat het treffen van een

bevel om het grondgebied te verlaten na de vaststelling dat zij niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met haar partner een disproportionele inbreuk vormt op haar vermeend gezinsleven.

Er dient verder te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754 RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. Ze verwijst enkel naar haar in België verblijvende familieleden. Dit onderdeel is ongegrond. (R.v.V. nr. 30951 van 1.9.2009)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt dus aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen". TVR. 1994. (3). 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerping van verzoeksters aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Art. 40 (bis) van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De verzoekende partij is onderworpen aan artikel 40, §6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en diende aldus aan te tonen dat zij ten laste is van haar minderjarig kind wat zij zoals verder uiteengezet naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St. nr. 157953, 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen het welk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Bovendien impliceert de verwijdering van het grondgebied van verzoekster niet noodzakelijk de verwijdering van haar Belgische kinderen. De tijdelijke

scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E, VR, M (EHRM Gul t. Zwitserland. 19 februari 1996, 22 EHRR 228)." (R.v.V. nr. 5942 dd. 18.1.2008)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM. Het derde middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

3.20. In haar repliekmemorie antwoordt verzoekster hierop als volgt:

"Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling en geen inmenging van enig openbaar gezag toegelaten is met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of de economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 beschermt naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven ook het recht op de eerbiediging van het privé leven. Het begrip privé leven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhoud van relaties met anderen.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten gebaseerd zijn op het huwelijk doch eveneens een 'de facto vorm' kunnen aannemen (F. De Bock, " De rechtspraak ten gronde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake annulatiebevoegdheid : overzicht van rechtspraak juni 2007- september 2008 , T. Vreemd. 2009, afl. 1,8).

Uw zetel heeft tevens geoordeeld dat uit het feit dat de betrokken gezinsleden samenwonen op hetzelfde adres redelijkerwijze afgeleid kan worden dat de gezinsbanden voldoende hecht zijn (RvV 17 juli 2008, nr. 14250). Ter zake kan niet betwist worden dat verzoekster en haar partners op hetzelfde adres samenwonen.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat er in casu sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen verzoekster en haar partner in de zin van artikel 8 EVRM en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds vooropgesteld (RvV 27 mei 2008, nr. 11.801).

Door verzoekster wordt daarenboven een grote integratie wil getoond en heeft zij reeds taalcursussen gevolgd.

Verzoekster heeft op heden tevens op heden reeds de module initiatie verpleegkunde aan het Sint-Niklaasinstituut te Kortrijk met vrucht gevolgd.

De bestreden beslissing — welke een inmenging is in het recht van verzoekster gewaarborgd door artikel 8 EVRM, met name onder meer het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen — mist dan ook alle redelijkheid en is niet proportioneel ten opzichte van het fundamentele recht waarover verzoekster beschikt op basis van artikel 8 EVRM.

Het middel is dan ook gegrond."

3.21. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve diende de bestreden beslissing geen afweging te maken tussen de belangen van verzoekster en het belang van de staat bij het treffen van een verwijderingsmaatregel. De beslissing tot weigering van verblijf vormt op zich geen schending van verzoeksters vermeende privé- en gezinsleven. Verzoekster toont met de stukken gevoegd bij haar verzoekschrift en repliekmemorie ook niet voldoende in concreto en in specie aan dat zij een privéleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een verklaring van wettelijke samenwoning, die conform het gestelde in de artikelen 1475 e.v. van het BW geen voorwaarde oplegt tot het aantonen van feitelijke samenwoning en die voornamelijk een juridisch contract omvat, toont op zich niet aan dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Verzoekster toont niet aan dat haar situatie vergelijkbaar is met de situaties die aanleiding gaven tot de arresten van de Raad waarnaar zij verwijst.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA

